

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Cob/9/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3219200102
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Záleská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3219200102.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Záleskej a členiek senátu JUDr. Ivici Čelkovej a Mgr. Stanislavy Kollárovej v spore žalobcu Poštová banka, a.s., IČO: 31 340 890, Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, proti žalovaným: 1/ JSI-ART, s. r. o., IČO: 46 840 061, Horné Ozorovce 31, Bánovce nad Bebravou, 2/ L. F., nar. XX.XX.XXXX, B. D. XX, V. nad V., o zaplatenie 6 600,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného 1/ a žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č.k. 5Cb/3/2019-258 zo dňa 1. októbra 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a IV. **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi sa proti žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 5Cb/3/2019-258 zo dňa 1. októbra 2019 výrokom I. zaviazal žalovaného 1/ a žalovaného 2/ k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 4 829,96 eur s úrokom vo výške 8,5 % ročne zo sumy 5 679,96 eur od 27.09.2019 do 30.09.2019, zo sumy 4 829,96 eur od 01.10.2019 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 18 % ročne zo sumy 5 679,96 eur od 27.09.2019 do 30.09.2019 a zo sumy 4 829,96 eur od 01.10.2019 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu ním poskytnutého plnenia povinnosť druhého zo žalovaných, vo výroku II. konanie v časti o zaplatenie istiny 920,04 eur, úrokov vyčíslených do dňa 31.03.2018 v sume 396,10 eur, úrokov vo výške 8,5 % ročne za obdobie od 01.04.2018 do 26.09.2019 a úrokov z omeškania vo výške 18 % ročne za obdobie od 01.04.2018 do 26.09.2019 zastavil, vo výroku III. žalobu v časti o zaplatenie sumy 850,- eur zamietol a vo výroku IV. zaviazal žalovaného 1/ a žalovaného 2/ k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 92,42 %.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca uzatvoril ako veriteľ so žalovaným 1/ ako dlžníkom dňa 29.11.2016 Zmluvu o úvere č. 0084/16K/814365, na základe ktorej poskytol žalovanému 1/ peňažné prostriedky v sume 6 600 eur vo forme povoleného debetu na účte. Žalovaný 1/ sa zaviazal vrátiť žalobcovi istinu a zaplatiť mu úroky, poplatky a iné peňažné plnenia podľa zmluvných dokumentov. Na zabezpečenie pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy uzatvorili dňa 29.11.2016 žalobca ako veriteľ a žalovaný 2/ ako ručiteľ Dohodu o ručení č. 0084/16K/814365E/001. Žalobca listom zo dňa 18.12.2017 označeným ako prvá upomienka upozornil žalovaného 1/, že platnosť povoleného limitu skončila dňa 28.11.2017 a žalobca eviduje na účte žalovaného 1/ nepovolený debetný zostatok 6 646,96 eur a na jeho zaplatenie vyzval žalovaného 1/ v lehote 5-tich kalendárnych dní od doručenia upomienky. Ďalším listom

zo dňa 25.1.2018 žalobca vyzval oboch žalovaných na zaplatenie dlžnej sumy úverovej pohľadávky vo výške 6 767,31 eur. Súd prvej inštancie konštatoval, že skutočnosť, že žalobca poskytol žalovanému 1/ úver, že tento bol zabezpečený ručením žalovaným 2/, že žalovaný 1/ úver nesplatil a že bol povinný ho splatiť žalovaný 2/ ako ručiteľ, neboli v konaní sporné, spornou bola len výška záväzku žalovaných.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie vo vzťahu k výške žalovanej istiny preukázané, že žalobca v žalobe nezohľadnil platbu žalovaných vo výške 250,- eur, ktorú žalovaní uhradili dňa 24.01.2019 a žaloba bola podaná dňa 29.01.2019. Ostatné platby, vykonané žalovanými, boli vykonané v priebehu konania, a preto nemohli byť v žalobe zohľadnené. Napokon žalobca s výnimkou platby vo výške 850,- eur zohľadnil v priebehu konania všetky platby žalovaných, tieto započítal v súlade so zmluvou na istinu

a príslušenstvo pohľadávky a zobral žalobu späť v časti istiny, ako aj v časti príslušenstva, na ktoré platby započítal. Žalobca v čiastočnom späťvzati nezohľadnil platbu žalovaných vo výške 850,- eur z dôvodu, že táto bola vykonaná iba deň pred pojednávaním, na ktorom súd rozhodol. Žalobca však v podaní zo dňa 27.09.2019 uviedol, že platby žalovaných na splatenie úveru boli vo výške 4 896,01 eur a zostatok na istine je 5 679,96 eur. Žalovaní na pojednávaní dňa 01.10.2019 tvrdili, že zostatok istiny je 4 829,96 eur z dôvodu, že dňa 30.09.2019 uhradili sumu 850,- eur. Rozdiel v zostatku na istine podľa podania žalobcu zo dňa 27.09.2019 a podľa vyjadrenia žalovaných na pojednávaní dňa 01.10.2019 je práve suma 850,- eur, ktorá bola žalovanými uhradená dňa 30.09.2019, čo je preukázané aj predloženým výpisom z účtu a v konečnom dôsledku tak zostatok na istine 4 829,96 eur zodpovedá vyjadreniam strán sporu a ku dňu vyhlásenia rozhodnutia bol v podstate nesporný. Táto istina je zročným a nesplneným, zmluvným záväzkom žalovaného 1/ uhradiť dlžnú sumu úveru. Keďže žalovaný 1/ je dlžníkom a žalovaný 2/ ručiteľom, sú povinní plniť žalobcovi uvedenú istinu obaja s tým, že v rozsahu, v ktorom splní jeden z nich, povinnosť plniť druhého z nich zaniká. Žalovaní sú povinní plniť žalobcovi rovnakým spôsobom a z rovnakých titulov (z titulu nesplneného záväzku zo zmluvy o úvere a z titulu nesplneného ručiteľského záväzku) aj príslušenstvo istiny, ktorým je zmluvný úrok a úrok z omeškania. Žalobca a žalovaný 1/ sa v zmluve dohodli, že žalobcovi patria z poskytnutých peňažných prostriedkov úroky, a to vo výške 8,5 % ročne od prvého dňa ich poskytnutia až do úplného zaplatenia istiny, t. j. aj po tom, čo nastala splatnosť úveru v celom rozsahu. Z tohto dôvodu priznal súd prvej inštancie žalobcovi aj dohodnutý zmluvný úrok z aktuálne dlžnej istiny až do jej zaplatenia a zo sumy istiny zvýšenej o 850,- eur do dňa predchádzajúceho tejto úhrade. Rovnakým spôsobom priznal súd žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 18 % ročne, keďže žalobca a žalovaný 1/ sa na takomto úroku z omeškania dohodli v zmluve a vzhľadom na to, že ide o obchodný záväzkový vzťah, tak je takáto dohoda možná a zároveň je aj platná, keďže úrok z omeškania v tejto výške nie je neprimerane vysoký. Pokiaľ ide o začatie omeškania, tak toto nastalo v prípade celého úveru odo dňa nasledujúceho po jeho splatnosti. Splatnosť celého úveru nastala podľa tvrdenia žalobcu dňa 29.11.2017 a táto skutočnosť nebola sporná. Úrok

z omeškania priznal súd prvej inštancie žalobcovi od neskoršieho dňa vzhľadom na to, že dovtedy už bola časť platieb žalovaných na úroky z omeškania započítaná. Pokiaľ žalovaní poukazovali na skutočnosť, že väčšia časť ich platieb bola započítaná na úroky, tak k tomuto súd prvej inštancie uviedol, že platby žalovaných boli započítané v súlade so zmluvou, no na účte žalovaného 1/ bol viac ako rok prekročený úverový limit, čo bolo úročené extra sadzbou a len dohodnutý úrok a dohodnutý úrok z omeškania predstavujú spolu 26,5 % ročne. Okrem toho sa platby v súlade so zmluvou prednostne započítavali na úrok z omeškania a úrok po lehote splatnosti.

4. Pokiaľ ide o obranu žalovaných, tak táto bola dôvodná iba v tom, že žalobca v podanej žalobe nezohľadnil platbu 250,- eur, ktorú uhradili niekoľko dní pred podaním žaloby. Zvyšné platby uhradili po podaní žaloby, pričom v časti, v ktorej žalobca tieto platby zohľadnil

a zobral žalobu späť, súd konanie zastavil a v časti, v ktorej žalobca platbu nezohľadnil (850,- eur), súd žalobu zamietol (v tejto časti objektívne žalobca nemohol platbu 850,- eur vo svojich písomných podaniach zohľadniť, keďže bola uskutočnená deň pred pojednávaním). Pokiaľ ide o argumenty žalovaných týkajúce sa okolností, že ich na zaplatenie pohľadávky mal vyzývať tretí subjekt, tak tento argument je vo vzťahu k uplatnenému nároku irelevantný a nemá vplyv na jeho výšku a platnosť zmluvy, pretože je právom žalobcu uplatňovať svoj nárok aj prostredníctvom tretej osoby, nakoľko to nie je v rozpore so zmluvou a ani so zákonom. Taktiež sú irelevantné akékoľvek tvrdenia žalovaných o neprijateľnosti zmluvných podmienok a súd sa nezaoberal žiadnym z ustanovení zmluvy alebo dohody z toho hľadiska, či sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože tým sa súd môže a zároveň musí zaoberať iba v prípade spotrebiteľských zmlúv a dotknutá zmluva takou nie je, ale je zmluvou uzatvorenou podľa Obchodného zákonníka, na ktorú sa režim spotrebiteľských zmlúv

neuplatní. Rovnako to platí aj v prípade dohody o ručení. Pokiaľ ide o rozhodcovskú doložku táto teda nie je neprijateľnou a žalobca ju zároveň z dôvodu zániku rozhodcovského súdu použiť nemohol a svoje právo mohol uplatniť na všeobecnom súde tak, ako to urobil.

5. Žaloba nebola podaná dôvodne iba v časti o zaplatenie sumy 250,- eur, ktorú ako platbu žalovaných žalobca nezohľadnil v žalobe, ale až neskôr v priebehu konania čiastočným späťvzatím. V tejto časti tak zaviniel zastavenie konania. Vo zvyšku bola žaloba podaná dôvodne a v časti bolo konanie zastavené zavinením žalovaných, keď v priebehu konania vykonali viaceré platby a ako nedôvodná bola žaloba zamietnutá v časti o zaplatenie istiny 850,- eur, avšak tiež zavinením žalovaných z dôvodu, že túto sumu uhradili bezprostredne pred pojednávaním a žalobca už objektívne nemohol jej úhradu zohľadniť čiastočným späťvzatím. Z uvedených dôvodov patrí žalobcovi nárok na pomernú náhradu trov konania v rozsahu 92,42 %. Žaloba bola podaná nedôvodne v časti 250,- eur, čo je zo sumy 6 600,- eur 3,79 %. Dôvodne tak bola podaná v časti 96,21 %. Rozsah čistého úspechu žaloby tak je rozdiel medzi dôvodne (96,21 %) a nedôvodne (3,79 %) podanou žalobou, čo je 92,42 % a tento rozsah je potom aj rozsahom účelne vynaložených trov žalobcu, ktorých náhrada mu patrí. Rozhodnutie o výške trov vydá súdny úradník.

6. Proti výroku I. rozsudku podal odvolanie žalovaný 1/ a aj žalovaný 2/ (znenie odvolaní bolo identické), v ktorom obaja namietali správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie z dôvodu navyšovania dlžnej istiny o ostatné úroky - kapitalizáciu úrokov - úroky z omeškania, ako aj zmluvné úroky a ďalšie poplatky v banke. Pri počítaní poplatkov a úrokov k istine sa stáva istinou suma zrátaná a nie suma naozaj dlžná na istine. Poukázali na aktuálne rozhodnutia českých súdov sp. zn. 32Odo/21/2002, 29Odo/919/2006, 29Odo/689/2006 a 35Odo/101/2002. V odvolaní žalovaní žiadali, aby žalobca vyčíslił skutočnú dlžnú sumu istiny a zvlášť príslušenstvo, nakoľko žalobca si pripočítava k istine vždy úroky a poplatky.

7. Proti výroku II. a výroku III. nebolo podané odvolanie a rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol v tejto časti právoplatnosť.

8. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že podľa bodu 3 článku III Zmluvy o úvere sa zmluvné strany dohodli, že po dosiahnutí výšky povoleného debetného zostatku na účte uvedeného v článku I bod 1 tejto Zmluvy sa splatné úroky, úroky z omeškania, poplatky, náklady spojené s uplatnením Úverovej pohľadávky a zmluvné pokuty stávajú súčasťou dlžnej istiny Úverovej pohľadávky. Povinnosť dlžníka platiť úroky až do splatenia celého úveru vychádza z Obchodných podmienok. Žalobca sa v podanom návrhu domáhal výlučne zaplatenia sumy 6 600 eur s príslušenstvom od 1.4.2018 do zaplatenia, teda príslušenstva len zo zosplatennej sumy od 1.4.2018.

9. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ k vyjadreniu žalobcu k ich odvolaniu uviedli, že žalobca sa neustále domáha zaplatenia sumy 6 600 eur, pričom dlžná suma na účte je iná. Výška úrokov nie je dodržaná, poplatky a úroky sa pripočítavajú k dlžnej sume, ale úroky z úrokov neboli dohodnuté ani v zmluve ani v obchodných podmienkach.

10. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaných odvolaní podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a IV. je vecne správny. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadovalo ani dôležitý verejný záujem.

11. Odvolanie žalovaného 1/ a žalovaného 2/ prejednal odvolací súd bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 a 3 CSP, miesto a časť verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Trenčíne a na webovej stránke Krajského súdu v Trenčíne v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením dňa 23.6.2021, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku odvolacím súdom.

12. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1

písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán sporu a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver s poukazom na ním citované zákonné ustanovenia.

14. Odvolací súd rovnako ako aj súd prvej inštancie je toho názoru, že žaloba žalobcu v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 4 829,96 eur spolu s príslušenstvom je dôvodná.

15. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch povinností. Ide jednak o povinnosť tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak povinnosť tieto skutočnosti preukázať. Základnými normami upravujúcimi bremeno tvrdenia a preukazovania sú ustanovenia § 132 ods. 1 a 3 CSP v spojení s § 150 ods. 1 a § 151 CSP, podľa ktorých strany označia dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Uvedené ustanovenia stanovuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť a pripojiť dôkazy na svoje tvrdenia, okrem pripojenia tých, ktoré nemôže strana pripojiť bez svojej viny. Iniciatíva pri označovaní a pripájaní dôkazov patrí zásadne stranám sporu. Tá strana sporu, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho, kto síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkaznú povinnosť ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Aby strana sporu mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak strana sporu nespĺní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia má za následok, že skutočnosť, ktorú strana sporu vôbec netvrdila a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie procesných povinností o tejto skutočnosti bude mať väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon stranám ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určený hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán. Právo súdu je v tom, že rozhodne, ktorý z dôkazov vykoná. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami v spore v závislosti na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti strán. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania, ktorá sa môže meniť a tým môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Uvedené aj pri rešpektovaní tzv. negatívnej dôkaznej teórie, t.j. pravidla, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter, sa zásadne nepreukazuje, pretože na nikom nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti.

16. Tvrdenia žalovaného 1/ a žalovaného 2/ a ich argumentáciu vzťahujúcu sa k uplatnenému odvolaciemu dôvodu vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ okrem všeobecných tvrdení s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky neuviedli žiadne konkrétne okolnosti týkajúce sa ich obrany, uvádzali len všeobecné tvrdenia o výške dlžnej istiny. Žalovaní na pojednávaní dňa 01.10.2019 potvrdili, že zostatok istiny je 4 829,96 eur z dôvodu, že dňa 30.09.2019 uhradili sumu 850,- eur. Argumentácia žalovaných v odvolaní ohľadne nesprávnej výšky priznanej žalovanej sumy je potom v rozpore s ich vyjadreniami v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalovaní nepreukázali, že ich tvrdenia o úročení úrokov sú dôvodné. Žalobca si v súlade s uzavretou zmluvou uplatnil príslušenstvo, ktorým je zmluvný úrok a úrok z omeškania z výšky zosplatennej sumy.

Príslušenstvo úverovej pohľadávky sa v súlade s uzavretou zmluvou (bod 3 článok III.) stali súčasťou dlžnej istiny, t.j. stali sa úverovou pohľadávkou.

17. Žalovaní v odvolaní odkazovali na rozhodnutia súdov Českej republiky, ktoré však nie sú pre súdy Slovenskej republiky záväzné a preto nie je možné prípadný odklon charakterizovať ako odklon od judikatúry v zmysle ustanovenia § 393 ods. 3 CSP, ktorý by bolo potrebné odôvodňovať.

18. Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích tvrdení konštatuje, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku jeho rozsudku o veci samej. Rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu.

19. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania (výrok IV.), o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovaného, pričom svoje rozhodnutie zrozumiteľne a jasne odôvodnil. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu. Žalobca bol v konaní pred súdom prvej inštancie úspešný v rozsahu 92,42%, preto súd prvej inštancie rozhodol správne, keď zaviazal žalovaného 1/ a žalovaného 2/ k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 92,42 %.

20. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku I. a IV. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

21. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému 1/ a žalovanému 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je

podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).